

Мала литерарна дружина „Књаз“

И ОРФЕЈ ЈЕ ИШАО У ШКОЛУ

АРТ ДРУЖИНА

Аранђеловац 2016.

*Литерарни и ликовни радови ученика Основне школе „Милош Обреновић“,
Аранђеловац*

Уреднички тим:

Софија Пајовић, Данијела Јурошевић, Душица Ивовић, Ана Ђорђевић, Иван
Златковић

Објављивање књиге финансијски су омогућили:

Фондација „Дивац“, Основна школа „Милош Обреновић“, Аранђеловац,
породица Спасић из Аранђеловца

ОРФЕЈЕВА ЛИРА

У читаочевим рукама је публикација коју су сачинили ученици Основне школе „Милош Обреновић“ из Аранђеловца у оквиру секције Мала литерарна дружина „Књаз“. Ова секција се одважила да своје књижевне текстове различитих жанровских обележја уобличи у књигу која би представила њихов рад и указала на карактер дечјег стваралаштва које још увек у естетском смислу представља недовољно проучен феномен. Нема много оваквих публикација и у томе јесте једна од значајних вредности овог искорака. Треба назначити да ова књига представља и ликовно стваралаштво ученика ове школе, као и преводилачко умеће, што и јесте циљ - да се дечји креативни импулс искаже свеобухватније кроз различите уметничке поступке.

У тематском смислу, публикација је подељена на више циклуса којима се обједињују разноврсна интересовања младих стваралаца у интелектуалном, емотивном и естетском поимању света, при чему се очитује утицај и школског система и педагошког рада, уз заједничку намеру да се искрено и на пријемчив начин прикажу креативни домети ученика једне школе.

Свет детињства је главно упориште човекове личности, а то се уочава кроз однос према породици (стихови или прозни примери о мајци, мотив чежње за оцем који је далеко, породични преци, посланица упућена будућем брату који ће својим рођењем оплеменили заједничко детињство). Такође, у духу патриотског доживљаја света, присутна је љубав према отаџбини, традицији, језику, историји и духовности. Веома зрело делују стихови који певају о карактеру љубави, њеној сложености, опречности, узајамности, али надасве о позитивном и хуманистичком осећању. Посебно се занимљивим чине текстови којима је свет маште основно надахнуће и који се заснивају на промишљању о технолошкој иновативности и освајању нових просторних и временских димензија. Ови примери наликују на успешне кратке научно-фантастичне форме, што указује и на посебно интересовање младих стваралаца за ову жанровску литературу. Она се у обрисима чудесног и натприродног очитује кроз информатичко-технолошке медије или елементе митске и епске фантастике (у првом случају на то упућују примери о измаштаном времеплову, свемирским летелицама, одисеји на друге планете). Такође, свет дечје маште преуобличава сопствену стварност и свакодневницу у магичне просторе који су налик народним бајкама и предањима. Детињство се симболизује и кроз свет играчака које пролазе кроз процес персонификације, творећи нову лирску и естетску реалност.

Литерарни и ликовни радови ученика Основне школе „Милош Обреновић“, обједињени под ауторским псеудонимом Мала литерарна дружина „Књаз“, представљају значајан покушај да се из школских клупа крене стваралачки у чаробни свет књига, јер то је једини начин да се културној јавности скрене пажња на стваралачке потенцијале ученика и школских установа. Разлог је у томе што се често најбољи и најзначајнији успеси ученика обезначавају пред израженом потребом за свакодневним

сензационализмом у свету одраслих, који се супериорно и агресивно намеће као једини вредносни суд.

Ова књига духовитог наслова *И Орфеј је ишао у школу* има за циљ да укаже на онај део човечанства који је суштина нашег постојања, као и на симболички свет митских певача и стваралаца који покушавају да остваре своје хуманистичке идеале и завете, како би спасили своју Еуридику, а тиме и васцели свет од утицаја злих сила. Орфејевску мисију могу имати само посвећени, они који искреног и часног срца носе лиру будућности у себи, а то су деца, једини права и неугасива луча нашег постојања.

Иван Златковић

Анђела Равић (IV)

ЧАРОБНИ СВЕТ ДЕТИЊСТВА

Катарина Продановић (VI)

ДЕТЕ

Иду дани и године лете,
до јуче сам био мало дете.

Сада сам мало већи
и идем у разред трећи.

У школи се доста учи,
а и домаћи кад дођем кући.

Мени је највише
до играња стало,
јер сам, ипак,
још увек дете мало.

Ђорђе Старчевић (III)

ТЕЛЕВИЗОР У КОЈЕМ ЖИВЕ ПАТУЉЦИ

У данашње време, када живимо уз све ове електронске справице, справе и апарате који су нам у рукама двадесет четири сата дневно, тешко је рећи да нам је нека справа чудесна.

Али када сам био баш мали, моја чудесна справа била је велики телевизор у дневној соби. Био ми је чудесан, јер сам мислио да у њему живе мали људи - патуљци. Када сам гледао смешне програме и цртаће, онда сам га обожавао, а када би ми брат пустио неки хорор филм или неку грозоту, онда бих се сакривао испод ћебета и запушавао уши. Тад бих мислио да у њему живе зла чудовишта која би могла сваког трена да ме увуку унутра. Тада сам добио страх од телевизора и гледао сам га са растојања од три до пет метара. Плашио сам се толико да, када бих га гледао ноћу, звао мајку да буде ту, поред мене.

Али сви ти страхови су кроз године нестајали, један по један. Више се не плашим, јер знам како ради.

Јован Бојчић (VI)

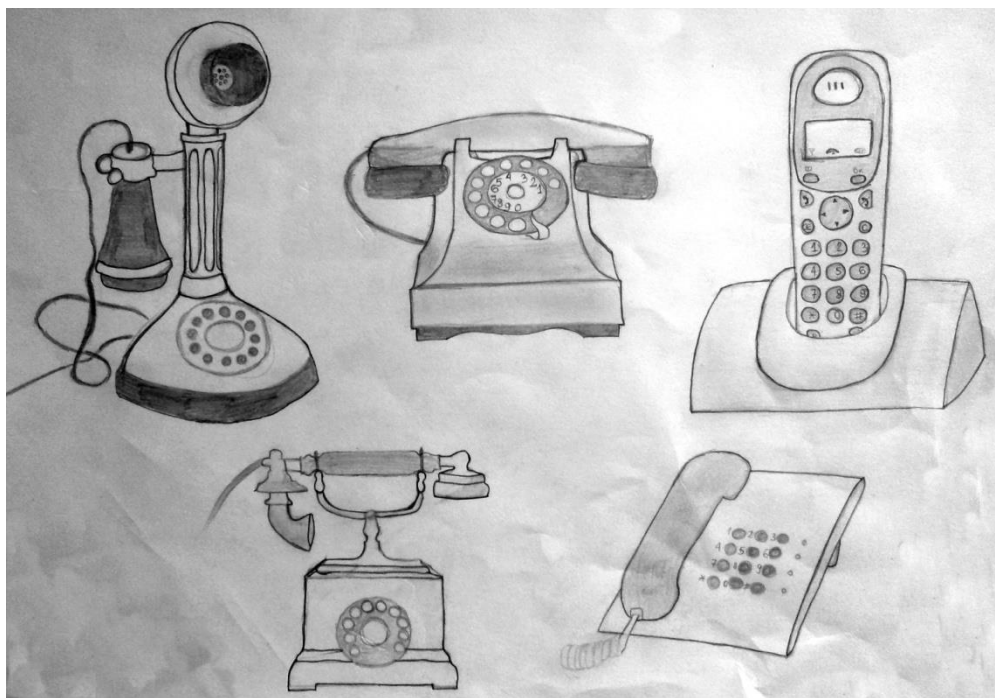
ЧУДЕСНА СПРАВА

Овај свет пун је чудесних и задивљујућих ствари. Мени је увек био интересантан сат, онај велики и гласни.

Часовник је једна од најзанимљивијих ствари које сам икада видео, чуо или додирнуо. Тај сат ме је увек подсећао на чудна бића као што су ванземаљци. Био је висок скоро два метра и дугачак пола и, са својих дванаест бројева који су личили на очи, изгледао је веома непријатељски. Његово гласно звоно оглашавало се после проласка сваких петнаест минута. Његови мали рођаци јесу се оглашавали, али ниједан од њих није био гласан као овај старински показивач времена и уједно „господар“ свих сатова на свету. Док сам био мали, клањао бих му се сваки пут када би се огласио. На сву срећу, када сам порастао, схватио сам да је то био само један велики часовник, који не би ни мрва згазио.

Када си дете, често неке ствари оживљаваш више но што треба, али временом схватиш да изглед може да превари.

Ђорђе Ђурић (VI)

Немања Лекић (VI)

ЧАРОБНИ СВЕТ ДЕТИЊСТВА

Помало пужеш, учиш да ходаш,
Јер тада имаш дванаест месеци,
Пуно једеш, још више спаваш,
Таши-танана и Еци-пеци.

Када уста пуна зуба имаш,
И добијеш прве ципелице,
И прву причу знаш да причаш,
Тада имаш две године.

Кад у вртић кренеш,
Тада имаш година пет,
На дрво се брзо попнеш
И мислиш да твој је цео свет.

Са седам година ти већ си ђак,
У школу идеш, много си јак.
Домаћи пишеш, петице нижеш
Пишеш и бришеш, пишеш и бришеш...

Године младе брзо пролете,
И већ си постао велико дете.
Детињства дани само се нижу,
Драгоцене године стижу.

Дани детињства брзо пролете
И тада схватиш да више ниси дете.
Уживај зато и добро знај
Детињству сваком долази крај!

Ива Петровић (VI)

НА ГРЕШКАМА СЕ УЧИ

Пре две године, у пролеће, ишао сам код тетке за викенд. Волим често да посећујем тетку, зато што се код ње увек лепо проведем.

Тог дана, када сам дошао код ње, она је сређивала двориште, а ја сам јој помогао. Покошену траву тетка је ставила у колица и однела до оближњег контејнера. Ја сам остао у дворишту и запазио сам велику траву покрај ограде, а затим сам је почупао. Могу рећи да сам се намучио. Када се тетка вратила и када је видела шта сам урадио, широм је отворила очи. Ја сам помислио да ће да се обрадује зато што сам јој помогао, али она се није обрадовала. „Матија, то је цвеће које још није израсло!“, узвикнула је она. Али ја сам само хтео да јој помогнем...

Нисам био грђен, зато што је поступак био из најбоље намере, али ћу од сад па надаље питати да ли смем нешто да урадим.

Матија Радивојевић (V)

МОЈА ШКОЛА

Моја школа,
велика и лепа,
желим да њу виде
сва деца света.

Најбоља другарства
почињу у школи,
а деси се да се
неко и заволи.

Прве љубави
из клупе крећу
и у школи свако
нађе срећу.

Кад захуче звона
кроз ходнике дугачке,
тада деца у школу
окрену наопачке.

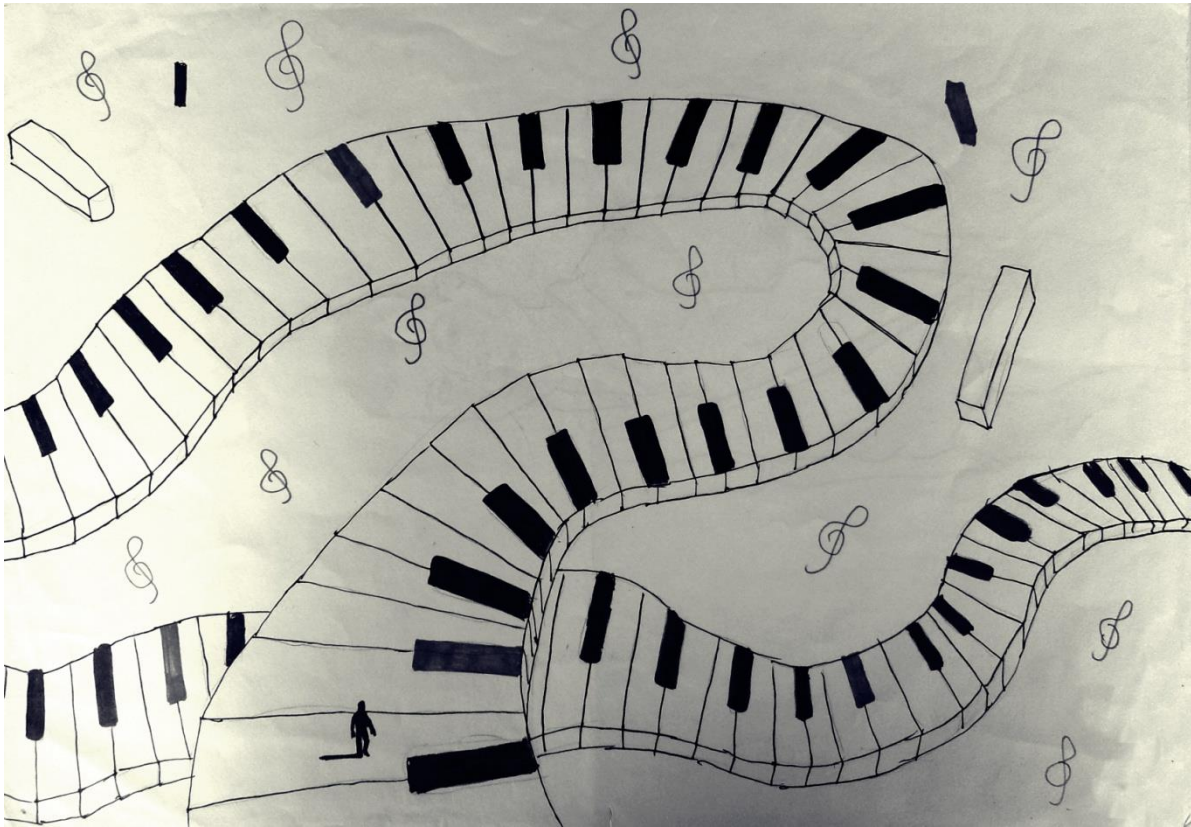
Звонко Спасић
децу весели
док на одмору се
ужина дели.

На физичком
ради се гимнастика,
а у учионици
вежба се математика.

Српски нам
машту покреће.
Од знања
нема веће среће.

То је моја школа
и јако ми прија,
у мени и другарима
право знање сија.

Драгана Живић (V)

Ђорђе Ђурић (VIII)

ПОРОДИЧНО ОГЊИШТЕ

Биљана Самарџић (VII)

ЧУДЕСНИ СВИТАЦ

Док смо мали и док весело трчкарамо по пољима и парковима, док се играмо, не размишљамо ни о чему другом. Поред нас је увек неко ко ће да брине о нама и учини нам детињство безбрижним.

Та безбрижност је нешто што свако од нас жели да га прати целог живота, као неки свитац. Сви ми имамо по неког свица. Мој свитац ми увек обасјава пут и говори ми шта је исправно. Он жели да ја увек будем добар, срећан и безбрижан. И у добрим и у лошим тренуцима он је увек уз мене, као и онда када ми затреба кроз живот. Мој свитац ме учи да будем лепо васпитан. Својим сјајем обасјава моје лице и срце и чини ме племенитим. У његовој близини ничега се не бојим. Мој свитац је моја породица.

У животу стекнемо много знања, сретнемо разне људе и видимо разне ситуације, али никада не смемо изневерити наше свице, јер ће нам њихов сјај увек обасјавати пут.

Алекса Радосављевић (VI)

МАЈКА

Очи из којих љубав врца,
Очи због којих ми срце брже куца,
Очи, очи као из бајке,
То су очи моје вољене мајке.

Загрљај коме журно хрлим,
Руке које нежно грлим,
Уморну главу спуштам на то раме,
Снажно раме моје маме.

Највећу заштиту осећам у том крилу
И као да гледам у неку вилу.
Сав бол и патња у трену престану
И сви проблеми нестану.

И зато ја сам радосна, срећна!
Молим се да ми мајка буде дуговечна.
Док је ње, ја ћу бити снажна,
Јер она је мени много важна.

Ања Радвановић (V)

У МАЈЧИНОМ ЗАГРЉАЈУ

У тишини ноћи
док је свуда тама,
знам да ће она доћи
и да нећу бити сама.

У мајчином
загрљају снажном
осетићу се
јаком и важном.

Сви проблеми моји
нестаће
и ова туга
престаће.

Уз маму ништа
тешко бити неће,
јер знам да сам
њено дете среће.

Док год је она
уз мене,
ја не морам мислити
на проблеме.

Ања Мартиновић (V)

ЧЕЗНЕМ ДА ТИ КАЖЕМ

Постоје многе ствари које човека чине срећним. То су љубав, пријатељство и многе ситнице.

Оно што мене чини срећним је време проведено са татом. Већ шест година он ради у Немачкој. Мама ми увек прича како он иде тамо због нас, мене. Често сам се питао, ако нас воли и жели да се ми осећамо добро, зашто није код нас, код куће. Када мајку и њега питам, никада ми не одговоре директно. Увек то буде нешто изокола, а ја се и даље осећам лоше. Знам да ме он воли, али ми фале тренуци које бисмо проводили заједно. Желео бих да више шетамо, играмо се. Мој брат Павле је мали, али и он се обрадује када види тату на

компјутеру. Невена, моја сестра, увек плаче када тата одлази. Сви смо некако тужни и изгубљени. И тако пар дана, а онда идемо даље. Свима нам недостаје, али ваљда тако мора. Мама каже да се неке ствари у животу наметну, да не можемо баш да их бирамо и контролишемо. Мени све то, изгледа, једноставно дође, и то је то. Некад кроз маглу могу да видим то место где смо сви заједно. Где ће и моја жеља постати стварност. Неке речи никада до краја нисмо изговорили. Понекад и ћутање много каже. Мој тата често ћути.

Чезнем да му кажем, у ствари, да вриснем колико га волим и колико ми недостаје. Да је живот без оних које волимо и који нас чине срећним узалудан.

Александар Маровић (VII)

ТАТА

Тата, тата,
драги мој,
више од сунца
волим осмех твој.

Док сунце сија,
ти се смешиш
и свима нама
срећу делиш.

Љубица Станковић (IV)

ПИСМО МОМ БУДУЋЕМ БРАТУ

Драги мој брате,

Ту си у мамином стомаку, још си невидљив, а у нашим срцима си пуно вољен.

Само да ти кажем: Желим да нам се родиш здрав, леп на тату и кад порастеш, да будеш најбољи брат, добар човек. Знај да у овом свету постоје твоја сестра Ивана, као и мама и тата, и верујем да ћеш нас волети. Видели смо те на неком телевизору када смо биле са мамом код доктора. Припремамо ти изненађење: Ја заједно са татом учим да ти свирамо „Ој, лане Милане“, мама и Ивана спремају и пеглају ти ствари. И нов криветак ћеш да добијеш!

И још једна вест ће те обрадовати. Спаваћеш заједно са свима нама у соби, тако да се нећеш плашити. Зар то није дивно? Морам ти рећи да имамо новог кућног љубимца,

мацу Цицку. Ја се не бојим да је мазим, али зато наша сестра Ивана вришти кад год јој Цицка приђе. Мала је она, па се плаши, а ја никако да јој објасним да Цицка хоће само да се игра.

Комшиница Ната ће нам донети малу куцу из њеног села, па се бринем како ће се Цицка слагати са њом.

Немој да се бојиш, мој драги брате. Дођи нам што пре да те пригрлимо и да будеш део наше срећне породице.

Милица Радуловић (III)

МОЈИ ПРЕЦИ

Прича о мојим прецима се преноси из генерације у генерацију. По причама о мојим прецима, моја породица има занимљиву прошлост.

Причаћу вам о својој прабаки. Она се звала Росанда. Била је мајка мог деке са татине стране. Родом је из Босуте, из фамилије Гавриловић. Имала је рођену сестру и брата. Била је средње висине, црних крупних очију. За мог прадеку се удала са шеснаест година. Имали су деветоро деце. Мог деку је родила када је њен најстарији син био у војсци. Бавили су се земљорадњом и сточарством. Према причи мог деке сазнала сам да је била јако пожртвована и да је увек о њима водила рачуна. Живела је седамдесет четири године. Док је једног дана радила на њиви, мој дека је са својим старијим братом, који је тада ишао у основну школу, био код куће. Његов брат је у кућу унео барут и случајно га запалио. После велике експлозије, све је било у пламену. Декин брат је побегао, а он је остао унутра. Да би га спасила, моја прабака је ушла у кућу, иако је све било у пламену. Приликом спасавања мог деке добила је озбиљне опекотине, па је месецима била у болници. Чак су и доктори мислили да неће преживети. Њеном храброшћу и вољом је и то превазишла. Како мој дека каже, није била много строга и није била велика причалица. Њене речи су биле мудре. Сви у породици су је много волели и поштовали.

Нисам упознала моју прабаку и јако ми је жао због тога, али захваљујући мом деки и тати и осталој родбини, успомене на њу још живе. Некада ми кажу да личим на њу, па ми је још дража.

Драгана Симић (VI)

СМЕЈАЛИ СМО СЕ ДО СУЗА

Сваке недеље идемо у село код бабе и деде. Најзанимљивији лик тамо је мачак Дуле. То је црно-бели мачак који је велики лопов и лењивац.

Једне недеље су нам дошли мајстори и један мајстор се звао Дуле. Мачак Дуле је направио неку глупост и баба је викала на њега. Мајстор се нашао у чуду. И тако је баба сваких пола сата викала на мачка. Једног тренутка је мајстор питао мог оца зашто се баба стално дере на њега и шта је погрешно урадио. Отац се смејао, а мајстор је тек увече схватио да се баба не дере на њега, већ на безобразног мачка. Онда је и баба схватила да се мајстор зове Дуле и да му је било непријатно и почела је да му се извињава. Свима је било јако смешно.

Мачка Дулета, иако је немиран и безобразан, сви воле, јер без њега не би било толико занимљиво.

Вељко Николић (V)

Анђела Милошевић (VII)

ПРАВИ ПРИЈАТЕЉ ЈЕ РЕТКА ПТИЦА НА ГРАНИ

Катарина Продановић (V)

ПРИЈАТЕЉСТВО СЕ НЕГУЈЕ КАО ЦВЕТ

Пријатељи су као звезде, ту су и кад их не видиш.

Много људи прође кроз наш живот и оде. Не може свако бити пријатељ. Пријатељ је искрен, разуме те, критикује кад затреба, а може и да се жртвује за тебе. Ту је кад ти је потребно. Онај ко те толико добро познаје као пријатељ, разумеће те и кад ћутиш. Пријатељство је нит створена од љубави. Има моћ да прелети планине, да сузе претвори у смех. Пријатељство се негује као цвет. Када падаш, знаш ко ће да ти пружи руку. Пријатељ је уз тебе и кад си сам, да те утеши.

Пријатеља можеш да стекнеш тако што ћеш и сам да будеш пријатељ.

Нада Ломић (V)

МОЈ НАЈБОЉИ ДРУГ

Најбоља су она пријатељства која се склопе у најранијем детињству. Тада дете, још неискварено, прилази том пријатељству пуног срца и искрено.

Ја сам свог најбољег друга упознао у вртићу. Наше пријатељство још траје. Он је био тужан зато што остаје сам у вртићу без родитеља, а ја сам био расположен за игру. Тако је то почело. Немања је весео дечак. Има косу боје кестена и црне очи. Када га неко први пут упозна, из очију му прочита доброту. Он је одан друг, храбар и неустрашив. Заједно проводимо слободно време. Идемо у исти разред и обојица тренирамо одбојку. Више пута ме је његова племенитост оставила без текста. Радо помогне другима, и то несебично. Заједничко нам је то да радо проводимо време у природи. Често шетамо, одлазимо у парк и играмо фудбал на оближњим ливадама. Немања је увек одмерен, па тако зна да смири мој немирни дух и да ми добар савет. Зна да ми жели добро и то ме чини опуштеним. Увек је ту да ми чува леђа и радо помогне. Један догађај, везан за наше пријатељство, никада нећу заборавити. Били смо још у вртићу и ја сам добио богиње. Данима сам седео у кући и досађивао се. Неко је позвонио. Отворио сам врата. Немања и његова мама били су испред врата. Толико сам био узбуђен, да сам остао без даха. Касније, кад год сам био оперисан, Немања ми је долазио у посету. У тим тренуцима показао ми је, по ко зна који пут, да је прави пријатељ.

Велика је срећа имати таквог пријатеља. Пријатељство је однос који се гаји, чува, негује. Зато и може да траје дуго.

Александар Маровић (VII)

ПРИЈАТЕЉ НЕ МОЖЕ БИТИ СВАКО

Право и искрено пријатељство је нешто најбоље што се некоме може догодити у животу. Захтева труд и гради се годинама, а темељи се на љубави, поверењу и међусобном уважавању.

Прави пријатељи су увек верни и искрени. Ту су за нас када су нам потребни, да нас саслушају, развеселе, утеше, па чак и критикују. Пријатељство нема писана правила, па самим тим не значи да морамо волети исте ствари да бисмо били блиски. Људи се у животу пронађу и осете да им неко одговара. Пријатељ не може бити свако. Он се просто издвоји из гомиле познаника и учини живот бољим. Да бисмо имали пријатеље, и ми сами морамо некоме бити пријатељи. То значи да смо чистог срца, без зависти и љубоморе, увек ту за некога.

Пријатељство побеђује све, а човек који има пријатеље које воли и који му љубављу узвраћају, осећају се лепо, срећно и задовољно. Без љубави и пријатељства живот не би имао никаквог смисла.

Тијана Петровић (V)

Неда Јаковљевић (II)

ЧОВЕК САМО СРЦЕМ ДОБРО ВИДИ

Катарина Продановић (V)

ЉУБАВ

Највећа љубав ма када јеси,
она је која се теби деси!

Љубав је поглед, љубав је цвеће.
Љубав је пораз када те неће.

Љубав је додир, љубав је машта.
Искреној, правој увек се прашта.

Снагу ти даје, љубав те храни.
И Бог је тада на твојој страни.

Мало те тишти, мало те боцка.
Љубав је живот, љубав је коцка.

Без ње је страшно као без воде.
Обично схватиш шта је кад оде.

Љубав те руши, али и снажи,
Много ти даје, али и тражи!

Алекса Мајдак (V)

ЧОВЕК САМО СРЦЕМ ДОБРО ВИДИ

Кажу за љубав да је нешто најлепше што може да ти се догоди.

Ништа није исто као љубав на први поглед, а чини се да јесте. Љубав се осећа срцем, не може се видети. Срце је једино осећање којим можемо да осетимо ко нам прија, а ко не. Постоје две врсте љубави, узвраћена и неузвраћена. Када особе гледамо срцем, много нам више значе и много више вреде, без обзира на њихов изглед. Јер изглед може да вара, па увек треба да послушамо срце, јер нам оно увек покаже прави пут. Рецимо, кад тражимо пријатеље с којима ћемо да се дружимо, спријатељимо се скоро са свима, али ипак ће се временом издвојити један посебан пријатељ којем можемо да поверимо све и којег ћемо препознати срцем.

Никоме не можемо да променимо начин сагледавања света. Али можемо му помоћи да на свет гледа срцем, јер тако све изгледа много лепше.

Милица Томашевић (VII)

СНЕЖНИ ТРАГ

Једне зимске вечери, после ручка, стари брачни пар, по имену Митар и Љубика, присећао се прелепе и далеке младости. Њихови родитељи су се савршено слагали, те су се преко њих упознали. Фотографије су им помогле у присећању. Тако уронише у дубоку прошлост.

Једне вечери, када су већ прешли тринаесту годину, њихови родитељи одлуче да оду једни другима у посету. Чим су дошли, Митар упита Љубику да ли жели да оде у рај на земљи. Пристала је. Одвео ју је на оближњи пропланак одакле су се видела сва села у околини. Изгледали су као да је на њих бачен велики бели чаршав, а по њему на милијарде сребрних шљокица. Било је помало хладно, а ветар, који је лагано дувао, носио би по неку пахуљицу. Стога што је био мрак, а улично осветљење које је бацало мало светлости, чинило је да снег буде неке неодређене, али чаробне боје. Ваздух је био свеж. Ништа се није чуло, а небо је било пуно звезда. Мраз је стегао траву, а иње суве гране. Сели су на земљу и приближили једно другоме. Одједном се око њих створио велики црвени круг, који није дозвољавао немилосрдној зими да допре до њих. Било је касно и морали су натраг. Док су се враћали, месечина им је обасјавала пут. Чим су се ухватили за руке, ледена стаза се засија, и сав снег и лед се истопио.

Чим су се вратили кући, почели су да пишу дневник. Баш онај који вам сад читају.

Ива Петровић (VI)

СТАКЛЕНИ ДЕЧАК

Из љубави према стакларском занату једна девојчица је дувала у стакларску дуваљку и направила мене, стакленог дечака. Она је желела да оживим и следећег јутра то се и догодило.

Оживео сам? Тада бих био видљив за све људе, али она се претварала да сам украс за њену собу. Ја сам дечак који је прозиран, лако ломљив и направљен сам од најобичнијег стакла. Временом је постало досадно да ја глумим стаклени предмет и она да лаже маму да сам најобичнији украс. Одлучили смо да одемо у авантуру коју ћемо памтити заувек. Отишли смо на највећу планину на свету, Монт Еверест. Тамо је веома опасно за мене, јер могу да испаднем из њене торбе и да се слоим. Много смо пешачили и пели се док се нисмо попели на врх и ту је било најхладније. Дошло је време и да сиђемо с планине и док смо силазили, испао сам из торбе и, чим сам пао на земљу, сломио сам се.

Она је била тужна и тада је схватила да је љубав снажнија од стакла.

Давид Златковић (III)

ПЕСМА О ЉУБАВИ

Љубав је лепа као цвеће,
доноси радост и много среће.

Љубав је слатка као воће,
много је боља од самоће.

Колико воде има у реци,
толико љубави треба дати деци.

Колико звезда на небу сја,
толико вас све волим ја.

Марија Рашић (IV)

Бојана Радовић (VII)